

‘STOOOOP!’ beveelt Baas. Hij loopt naar Blos.

‘Wat is er aan de hand?’

Blos krimpt ineen. ‘So... sorry ... Keitje in mijn hoef.

Het is er al weer uit,’ liegt ze.

‘GOOOO!’ roept Baas.

De kudde draaft verder. Blos probeert bij de groep te blijven. Niets laten merken, denkt ze. Maar de pijn is niet te harden. Alsof niet één, maar heel veel leeuwen haar verscheuren.

Haar kop voelt als één grote vuurbol. Blos hapt naar adem. Haar poten draaien in de knoop.

Ze struikelt en valt. Ze rolt en tolt door het stof.

‘STOOOOP!’ roept Baas. De kudde stopt.

Blos krabbelt overeind. Oog deinst achteruit.

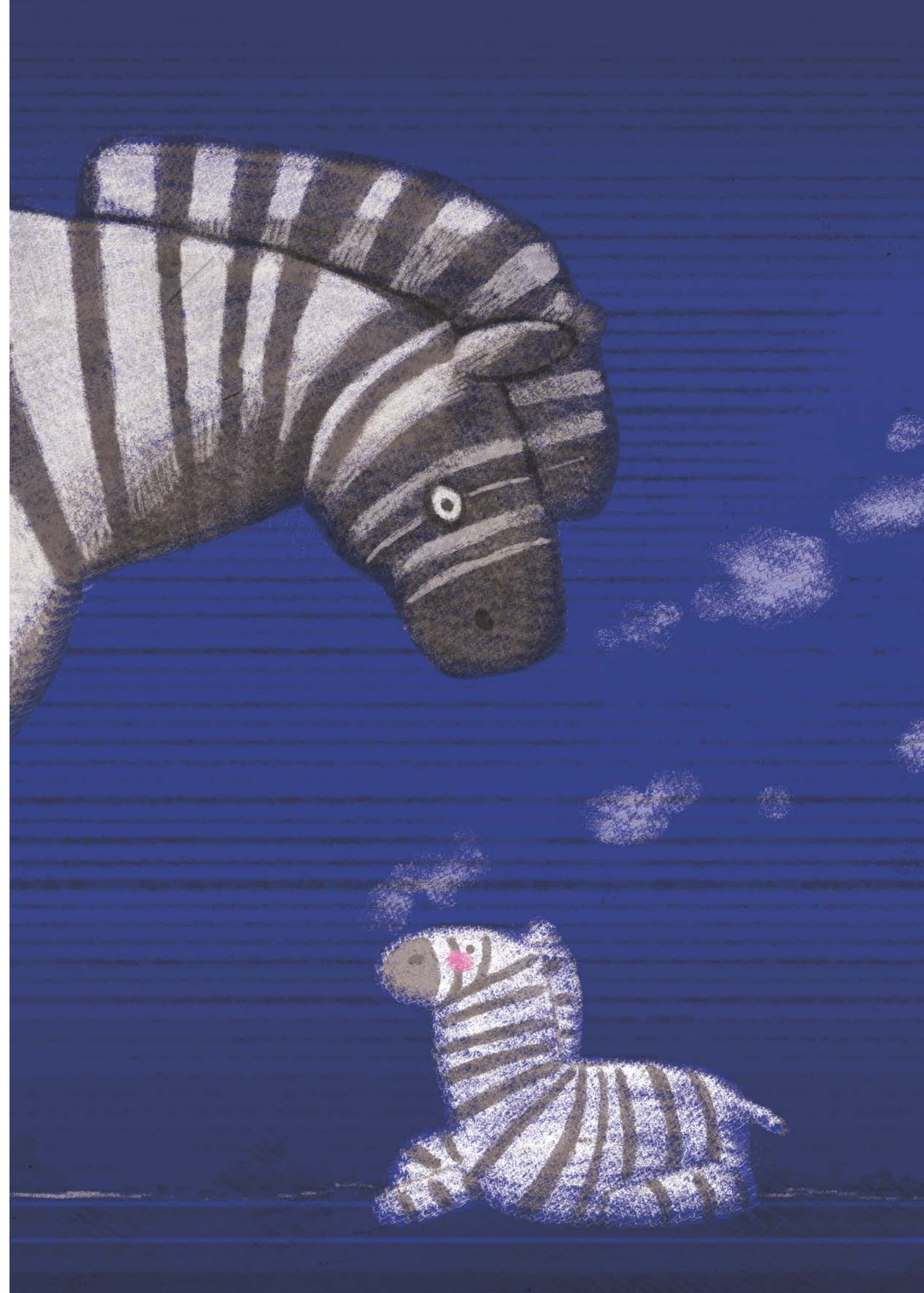
‘Je bent zo bleek. Wat is er met jou aan de hand?’

‘Je houdt ons op!’ bromt Bliksem. ‘Wat is er?’

Blos staart zwijgend naar de grond.

‘We moeten snel naar de rivier,’ snuift Baas.

‘We hebben water nodig.’

De kudde loopt wat trager nu. Te traag, weten Oog en Bliksem. Wat ze vrezen, gebeurt. De kudde schrikt op van luid gebrul.

‘LEEUUUW!’

Baas jaagt zijn merries voor zich uit. Ze rennen als bliksemschichten. Blos ook. Ze probeert haar pijn te vergeten. Het is rennen of sterven.

De leeuw komt dichterbij. Drie meter. Twee. Eén. Hij spert zijn muil wijd open, springt en ... bijt in het zand.

‘STOOOOP!’ roept Baas.

De leeuw is verdwenen. Iedereen trilt na op zijn poten -
Blos het meest. Oog schudt haar kop.

‘We liepen te traag. Zo waren we een makkelijke prooi.’

‘De schuld van Blos!’ bijt Bliksem.

Baas staart naar de horizon. Naar de kudde. Naar Blos.

Zijn blik wordt hard.

‘Ze hebben gelijk, Blos. We moeten je achterlaten.’

De groep gaat voor.’

‘GOOOO!’

De kudde schiet weg.

‘Wa... wacht op mij!’ kreunt Blos. Ze wil rennen. Haar
poten doen het niet. De kudde verdwijnt aan de horizon.

